

Malý zpravodaj dolnobenešovské farnosti

NEDELNÍČEK

**Prosili jsme o příhodné počasí pro úrodu
a náš Pán nás vyslyšel okamžitě.**

Červenec 2018

Boží Tělo - neděle 3. června 2018

SLŮVKO FARÁŘE

Bílá košile

Jmenoval se Bilík a zemřel už hodně dávno. Mohl jsem mít tak deset, možná dvanáct let. Jeho křestní jméno už si nevzpomínám a ani si nejsem jistý, zda se jeho příjmení psalo česky nebo německy, jak to u nás na Hlučínsku častokrát máme. Prostě pan Bilík. Byl to soused, starý pán. Věčně v montérkách, protože stále doma něco dělal. A byl včelař. Jednou mě s mladším bratrem vzal do úlu, ukazoval a vykládal a my jsme tehdy na chvíli nahrazovali pověstnou Alenku v říši divů...

Ale důvod, proč si pana Bilíka pamatuji a rád na něj vzpomínám je jiný. Bývalo to v létě. Z našeho pozemku jsme mohli procházet přes sousedy na jednu stranu vesnice a přitom přes plot bylo vidět právě k Bilíkům. Do jejich dvora a zahrady. Několikrát v sobotní pozdní odpoledne nebo spíše podvečer jsem při procházení sousedovic pozemkem vídal pana Bilíka, zpomalil jsem, a tak trochu tajně ho sledoval. Byl totiž oblečen v černých svátečních kalhotách a nažehlené bílé košili. Mezi prsty držel asi nějaké cigáro (cigareta je tenčí a bílá a ministerstvo zdravotnictví tehdy ještě nevarovalo). Občas potáhl a následně se kolem něj objevil bílý obláček. Muž, kterého jsem znal pouze v montérkách, teď volným krokem procházel svůj pozemek, rozhlížel se, tu na střechu svého domu, tu na okapy, uložené dřevo, včelín, stromy. Prostě na své hospodářství, zda všechno klapě a je v pořádku. V týdnu pak, zase v montérkách, se snažil uvést do pořádku to, co v pořádku nebylo.

Pro můj život, hned po rodině, jedna z postav, která utvářela můj pohled na svátečnost času. Sobotní odpoledne nebo podvečer už patří do nedělního klidu a slavnostnosti. Bylo uklizeno, domem voněla buchta a oblečení (montérky už visely na věšáku v chodbě) bylo to hezčí, co jsem měl.

Děkuji nejen rodičům, ale děkuji i panu Bilíkovi, že u mě utvářel určitý pohled na rozlišování času.

Děkuji dnešním rodinám, že i přes složitost doby, se snaží svým dětem vštípit moudré rozlišování mezi všedností a svátečností. Nakonec – být stále v jedněch teniskách – cítíte to?

Neděle je den Páně, den odpočinku. Nedejme si ji ukrást všedností.

Ahaaa!

Ahaaa! Tak tohle je roh, tak tohle je aut!! Ozývalo se mezi námi holkami asi týden před hlavním utkáním proti Benešovu a Zábřehu. Většina z nás, fotbalem nepolíbených, jsme vstřebávaly základy fotbalu nejdříve teoreticky a pak na hřišti. První trénink byl dosti zábavný, ale při druhém už začínala hra připomínat fotbal.

Vybaveny teniskami a dresy půjčenými od místních fotbalistů, jsme se dostavily v neděli ve smlouvenou hodinu na zápas. Nervozita asi trochu byla, přiznávám! Zvláště, když jsme zahlédly tým soupeře. Ale byly jsme se statečně a vybojovaly dva cenné góly! Tak snad příští rok, dá-li Bůh, přípravu nepodceníme a máte se na co těšit! ☺

Za tým odvážlivkyň z Bohuslavic Barbara Kubíková

VE ŠKOLE JEŽÍŠOVĚ

- Téma cyklu:** Mé místo v církvi
- Téma setkání:** Křtem jsme přivtěleni do Božího lidu
Nové smlouvy
- Termín setkání:** Čtvrtek 12. července 2018
- Čas a místo setkání:** 18:50 ve Farním sále

Písmo svaté:

- Jan 15,1-8 Já jsem vinný kmen a vy ratolesti
- Řím 12, 6-8 Sloužíme různými dary a schopnostmi
- Ef 4,1-16 Pokroky v růstu Kristova Těla
- Gal 4,4 –7 Byli jsme přijati za syny
- Řím 8,14–19 Jsme synové a dědicové Boží

ÚČELOVÉ SBÍRKY V MĚSÍCI ČERVENCI

**Sbírka na OPRAVY – oprava varhan v kostele sv. Urbana
– neděle 15. 7. 2018**

PŘÍPRAVA K BIŘMOVÁNÍ - ČERVENEC

**PÁTEK 13. 7. 2018 v 19.00 na faře.
Doporučujeme s sebou vzít psací potřeby.**

PKF

BYLS NAPLÁNOVÁN K BOŽÍ RADOSTI

Hospodin má ve svém lidu zalíbení....

(Ž 149,4)

Bůh nás naplánoval pro své potěšení a byl jako neviditelný svědek přítomen okamžiku, kdy jsme se narodili na tento svět. Chtěl, abychom žili, a náš příchod mu působil potěšení. On nás nepotřeboval stvořit, ale rozhodl se nás stvořit – sobě pro radost. Existujeme kvůli němu, pro jeho slávu, jeho záměry a jeho potěšení.

Prvním účelem našeho života je způsobovat Bohu radost. Žijeme pro jeho potěšení. Když to pochopíme, nebudeme už nikdy mít problém s pocitem bezvýznamnosti. Je tím totiž dána naše cena. Jsme Boží děti a Bůh z nás má radost, která přesahuje vše ostatní, co kdy stvořil.

Jeden z největších darů, které nám Bůh dal, je možnost užívat příjemných věcí. Obdařil nás pěti smysly a city a to nám umožňuje příjemné věci zakoušet. Chce, abychom se ze života radovali a ne abychom ho jen trpně snášeli. Příjemné věci můžeme zakoušet, protože nás Bůh stvořil *ke svému obrazu*.

Všechno existuje kvůli tomu, že to Bůh udělal pro svou slávu. Bez Boží slávy by nebylo nic. Boží sláva to je Bůh sám. Podstata jeho přirozenosti, jeho význam, vyzařování jeho nádhery, prokázání jeho moci, atmosféra jeho přítomnosti. Boží sláva je výraz jeho dobroty, milosrdenství a všech dalších věčných vlastností jeho bytosti.

A kde je Boží sláva? Jen se rozhlédněme. Všechno, co Bůh stvořil, nějak jeho slávu odráží. Vidíme ji všude – od nejmenších forem života po nekonečnou Mléčnou dráhu, od západu slunce a hvězd po bouře a střídání ročních období. Z přírody poznáváme, že náš Bůh je mocný a má zálibu v různorodosti, miluje krásu, je systematický, moudrý a tvůrčí. V žalmu 19,1 čteme: *nebesa vyprávějí o Boží slávě*. Bůh má slávu sám v sobě, je to jeho přirozenost. K jeho slávě nemůžeme nic přidat. Je nám ale přikázáno, abychom jeho slávu uznali, abychom ji ctili a žili pro ni. Proč? Protože Bůh je toho hoden. V knize Zjevení Janova 4,11 čteme: *Jsi hoden, Pane Bože náš, přijmout slávu, čest i moc, neboť ty jsi stvořil všechno a tvou vůlí všechno povstalo a jest*.

Jenom dvě stvoření nevzdávají Bohu slávu tak, jak náleží: padlí andělé (démoni) a my, lidé. To je kořen každého hříchu. Milujeme něco víc než Boha. Odmítnout vzdávat Bohu čest a slávu je pyšná vzpoura. Ta je tím hříchem, který přivedl k pádu satana - a nás také. Nežijeme pro slávu Boží, ale pro slávu svou. Boha však můžeme oslavovat nejrůznějšími způsoby. Zaměřme se na některé.

Děláme-li Bohu radost, nazývá se to *uctíváním*. Ať děláme cokoli, co působí Bohu potěšení, je to akt uctívání. Bůh jej zapracoval přímo do podstaty naší bytosti; je to vrozená potřeba vstoupit do kontaktu s Bohem. Uctívání je stejně přirozené jako jídlo a dýchání. Pokud Boha neuctíváme, vždycky hledáme náhražku – v mezním případě jsme to my sami. Bůh však touží po našem

uctívání. Možná, že si představujeme jako uctívání třeba nedělní bohoslužbu se zpěvem, modlitbami a kázáním. Nebo liturgii – vyznání vin, čtení z Písma, eucharistií, pozdravení pokoje nebo jen ticho a svíčky. To všechno je součástí uctívání, ale uctívání je neskonale víc, než jsou jen tyto projevy. Je to určitý životní styl, kdy se z Boha radujeme, milujeme ho a dáváme se mu k dispozici pro jeho záměry.

Písmo svaté nás na mnoha místech nabádá, abychom Boha ustavičně uctívali a abychom *ho chválili od východu slunce až po západ*. Chvála Boha by měla být první činností, když se ráno vzbudíme, a tou poslední, když večer zavíráme oči. Král David v žalmu 34,2 přiznává: *Dobrořečit budu Hospodinu v každém čase, z úst mi bude znít vždy jeho chvála*.

Každá činnost se může stát aktem uctívání, pokud ji vykonáváme k Boží chvále a slávě a abychom Bohu udělali radost. Dělejme vše, jako bychom to dělali pro samotného Ježíše. Ať děláme cokoli, stále s ním hovoříme. V Pavlově listu Kolosanům čteme: *Cokoli děláte, dělejte upřímně, jako by to nebylo lidem, ale Pánu*. Proto vezměme svůj každodenní obyčejný život – spaní, jídlo, cestu do práce, zaměstnání, nákupy, domácí práce – a dejme to Bohu jako oběť. Práce se stává uctíváním, když ji konáme s vědomím jeho přítomnosti.

Boha oslavujeme, sloužíme-li ostatním svými dary. Bůh každého z nás stvořil zcela jedinečného a každému dal nějaké vlohy, dovednosti a schopnosti. To, jak jsme nastaveni, není žádná náhoda. Bůh nám nedal schopnosti k tomu, abychom je sobecky využívali. Dal nám je proto, aby z nich měli prospěch jiní – stejně jako budeme mít prospěch z obdarování jiných. V Písmu svatém čteme: *Každý ať slouží druhým tím darem milosti, který přijal; tak budete dobrými správci milosti Božích v jejich rozmanitosti*.

Boha oslavujeme, když o něm mluvíme s jinými lidmi. Bůh nechce, abychom jeho lásku a jeho záměry drželi v tajnosti. Očekává, že když jsme poznali pravdu, budeme ji sdílet s jinými lidmi, přivádět jiné k Ježíši, pomáhat jim, aby objevili Boží záměr také pro sebe. To je velká výsada.

Právě teď nás Bůh zve, abychom ho oslavili tím, že budeme naplňovat jeho záměry, pro které nás stvořil. Koneckonců je to jediný způsob, jak žít. Všechno ostatní je pouhé přežívání.

Ať jsme kdekoli, skloňme teď hlavu a tiše v upřímnosti zašeptejme modlitbu: *Pane Ježíši, v tebe věřím, v tebe doufám, tebe miluji, otvírám ti srdce své, duše má touží po tobě. Pane Ježíši, chci tě přijmout do svého života*.

Volby osob pro novou PaER ŘKF DB – neděle 17.6.2018

V neděli 17. 6. 2018 po všech bohoslužbách v Dolním Benešově a Zábřehu měli farníci možnost volit vhodné osoby pro novou Pastorační a ekonomickou radu Římskokatolické farnosti Dolní Benešov (dále jen Farní rada) na dobu dalších pěti let.

Udalo se tak napsáním jména vhodného kandidáta na připravené lístky a vhozením lístku do připravené schránky. Na lístek bylo možné napsat jedno, případně dvě jména.

V pondělí 18. 6. 2018 byla na faře za přítomnosti duchovního správce a farnic BA + FA schránka otevřena, hlasovací lístky spočítány a zpracován zápis. V Zábřehu taktéž za přítomnosti farníků MB + BP bylo spočítáno a zpracován zápis.

Z hlasování je následující výsledek:

Dolní Benešov:

Hlasovalo 55 farníků, na lístcích bylo uvedeno celkem 29 jmen.

Z této volby vzešly 2 osoby pro novou Farní radu – Harazim Jan (10) a Diehel Otmar (5). Další 2 až 3 osoby jmenuje farář farnosti osobně (všechny osoby s jejich souhlasem).

Zábřeh:

Hlasovalo 50 farníků, na lístcích bylo uvedeno celkem 16 jmen.

Z této volby vzešla 1 osoba pro novou Farní radu – Bábíková Marie (15).

Další 1 osobu jmenuje farář farnosti osobně (obě osoby s jejich souhlasem).

Děkuji vám – farníkům, že jste věnovali svou pozornost a čas navržení osob pro novou Farní radu. Vážím si toho a rád budu sloužit s těmito lidmi v novém pětiletém období na různých úkolech, které život a čas přinese.

Bůh nám žehnej.

PKF

Světci - více, či méně známí

sv. Bonaventura

15. července - památka

Postavení: kardinál – biskup (filosof, teolog, mystik) učitel církve OFM

Úmrtí: 1274

Patron: ochránce dětí, františkánů, teologů, dělníků, nosičů břemen, výrobců hedvábí

Atributy: anděl, biskup, františkán, hostie, kardinálský klobouk

JEHO UČEBNÍČÍ BYL KŘÍŽ

Narodil se kolem roku 1218 v Bagnoreggiu u Viterba v Itálii. Při sv. křtu dostal jméno po otci lékaři Jan Fianza. Malý Jan ve čtyřech letech těžce onemocněl a matka Marie se pro beznaděj lékařů obrátila s prosbou o pomoc ke sv. Františku z Assisi. Přislíbila, že ho bude vychovávat pro život v jeho řádu. Má se za to, že Jan se dostal do styku s františkánským řádem už při získávání základního vzdělání v blízkém klášteře. Ve studiu projevoval nadání i zájem ve vzdělání pokračovat. Léta 1236 až 1242 strávil na studiích v Paříži, kde navštěvoval sorbonnskou universitu.

Pravděpodobně v roce 1243 vstoupil do františkánského řádu, který měl tehdy významné bratry i v Paříži. Patřil k nim Alexandr Halský, který Bonaventuru učil teologii. Podle práce Fr. Ekerta vstoupil do řádu o tři roky dříve a dle některých jako velmi mladý.

Jméno Bonaventura mohl dostat při vstupu do řádu, druhou možnost uvádí legenda v souvislosti s jeho těžkým onemocněním v dětství. František, když uslyšel o jeho uzdravení prý zvolal: "Buona ventura!" (v překladu šťastná událost nebo budoucí blaho).

U Bonaventury rozvíjení rozumových schopností šlo jakoby ruku v ruce s duchovním poznáváním Boží lásky. Všichni kolem něj prý znali jeho velkou lásku k ukřižovanému Kristu, o jehož utrpení denně rozjímal. Často ho v pohnutém stavu viděli před křížem nebo adorovat před Spasitelem v

eucharistii, kde se dostával až do mystických výšek. K čemu to všechno? Někdo by nad tím poznamenal, že transcendenční hloubání odvádí od vědy. Bonaventura však poznal moudrost tím, že rozum i srdce, vědu i zbožnost uváděl v dokonalý soulad. Když se ho později jako doktora a obdivuhodného spisovatele zeptal Tomáš Akvinský, ze kterých knih čerpá své hluboké myšlenky, ukázal na kříž a odpověděl: "To je moje knihovna, v níž jsem se naučil všemu, co umím."

Od roku 1248 získával Bonaventura různé akademické tituly z biblických věd, sentencií i teologie, z níž v r.1253 udělal doktorát. Dál pak působil jako profesor teologie a prefekt františkánského teologického učiliště.

Na generální kapitule 2. 2. 1257, které se Bonaventura přímo nezúčastnil, byl zvolen generálním představeným řádu, protože byl považován za nejschopnějšího. Jednalo se o poněkud kritické období, v němž se osvědčil jako moudrý zákonodárce, otec a učitel, který dovedl usměrňovat vnitřní disciplínu. Řád vedl po 17 let. V okružních listech upozorňoval na chyby a předkládal směrnicе k jejich odstranění. Odrážel také útoky vedené na řád zvenčí, které ze strany civilního kléru měly původ v žárlivosti na privilegia i úspěchy žebravých řádů, obzvláště na půdě university. Napsal proto několik spisů k obraně jejich ideálů i činnosti. K neznámějšímu patří Obrana chudých (Apologie pauperum).

Zřejmě do doby než byl papežem pověřován řadou důležitých funkcí v církvi, sepsal v latině 9 velkých svazků spisů. Za zvláštní pozornost stojí jeho kniha opakovaně vydaná v češtině nakladatelstvím Krystal s názvem: Putování mysli do Boha ("Itinerarium mentis in Deum"). Tam zdůrazňuje: "Když se tážeš, jak se děje toto nejvyšší poznání Boha, pak se nedotazuj učenosti, ale všímej si milosti; ne rozum, nýbrž srdce!"

Jinde na otázku cesty ke spáse prostých lidí odpověděl: *"Prostá, zbožná a nevzdělaná stará žena může milovat Boha lépe a víc než učený teolog."* Také zdůrazňoval: *"Dokonalost života nezáleží ve velké učenosti, ani v rozjímavé modlitbě, ani ve vznešených výkonech v oblasti duchovního povolání, ale ve svědomitém plnění každodenních povinností a ve vykonávání obyčejných věcí nevšedním, dokonalým způsobem."*

V květnu 1273 byl Bonaventura papežem Řehořem X. jmenován albánským biskupem v Římě a kardinálem římské kurie. V tomto úřadu pokračoval v zahraničních cestách, které také konal jako generální představený řádu se sídlem v Paříži. Cestoval do Španělska, Německa, Holandska, Anglie a Francie. Tam do Lyonu přišel v listopadu 1273 společně s papežem a vedl přípravné práce významného koncilu, na němž se mimo jiné jednalo i o sjednocení řeckého pravoslaví s římskou církví. Zcela zahlcen prací, týkající se sněmu, který začal 7. 5. 1274, se při současném generální řádové kapitule v Lyonu zřekl své funkce představeného. Na sněmu se dosáhlo sjednocení, které pro pozdější politické vlivy nezůstalo trvalým. (Byzantský císař chtěl od Západu účinnou pomoc proti Turkům a když mu tato nestačila, přerušil svazky.) Bonaventurovo objasnění sporných otázek se ale stalo základem i pro všechna další jednání o sjednocení.

Po vyčerpávajícím zasedání 6. 7. se projevila Bonaventurova dokonalá vyčerpanost, již nemohla odpomoci tehdejší lékařská věda. Ulehl a devátý den poté, v neděli ráno skonal. Za účasti papeže a koncilového shromáždění byl pohřben v lyonském kostele sv. Františka. K jeho oficiálnímu svatořečení došlo až papežem Sixtem IV. 14. 4. 1482 a v roce 1588 byl papežem Sixtem V. vyhlášen za církevního učitele.

NEDĚLNÍ PRÁZDNINOVÁ POHÁDKA

Pohádka pro malou zebra

Za vysokým plotem, za kamennou zdí rozkládala se náramná a neobvyklá zahrada. Nu, děti, vy však asi dobře víte, o čem bude řeč - byla to zahrada zoologická. Našli byste tu lvy a tygry, pávy i lední medvědy, celý houf rozesmátých opic a krokodýla a kdo ví co ještě. Byl tu též hezký výběh, rostly v něm stromy a keře, protékal jimi potůček a bydlela tu rodinka afrických stepních zebber. Ve stádečku asi o pěti, šesti kusech byla též jedna malá zebra, co spatřila světlo světa teprve loňského léta. Byla živá a pěkná, měla zajímavě pruhovaný kabátek, a ještě něco, byla tuze zvědavá a v jednom kuse žadonila, aby jí ostatní povídali pohádky „Už jsem ti řekla všechno, všecičko, co vím,“ odháněla ji unaveně máma, paní zebra.

Zebříčka přiběhla k tátovi, ale ani ten pro ni neměl čas: „Copak nevidíš, ty jedno kopýtko, že se právě chystám posvačit?“

Už to vypadalo, že pro malou zebra nemá pohádku dočista nikdo, když se ve výběhu zčistajasna objevil nečekaný host. Ani trošičku nevyhlížel jako zebra, neměl dokonce ani čtyři nohy (o hřívě a ocasu ani nemluvíme), ale jenom dvě, zato vysokánské a červené. Ve tváři měl cosi prazvláštního, čemu maminka říkala „zobák“, a tím pořád klapal: „Klapy klap, klapy klap.“

„To je pan čáp, zebříčko,“ vysvětlil dceři táta a malá zebra byla úplně u vytržení. Pravda, čas od času se v jejich výběhu usadil nějaký pták, ale tak nanejvýš vrabec nebo pěnkava, ale nic, co by vzdáleně podobalo panu čápovi. Možná se, děti, ušklíbnete, možná si pod nos říkáte, vždyť v ZOO také bydlí čápi (třeba ti obzvlášť vzácní, zvaní marabu), jenže malá zebra se ze svého výběhu, co živa byla, nikam nedostala a neměla o něčem takovém ani tušení.

Čáp se rozvázně a z vysoka procházel ve vysoké trávě a kdekomu na setkání vysvětloval, že se vrací z Afriky, aby tady zahrádkoval.

Zebříčka se zpočátku ostýchala, ale pak si přece dodala odvahy a zeptala se: „A co je to Afrika?“

„Chachacha, klapy klap,“ rozesmál se čáp. „To je přece velikánská země na druhém konci světa...ale překvapuje mě, že o tom nevíš, vždyť i zebry přece prapůvodně pocházejí z Afriky.“

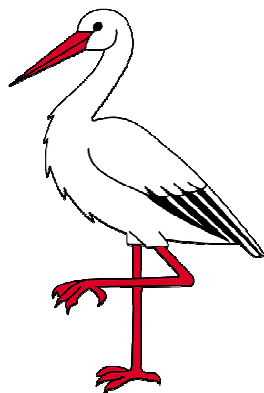
Malé zebře samým vzrušením a rozčilením zrudly uši. Tohle pro ni byla ještě mnohem větší novinka. Jak to, že jí o tom nikdo neřekl?

„A jestli chceš, malá zebro,“ nabídl se důležitě čáp, „povím ti teď příběh o vás, zebrách.“

To se rozumí, že zebříčka souhlasila, a jak ráda! To bylo skutečně něco pro ni. Bude mít vlastní pohádku.

„Tak poslouchej,“ řekl čáp a postavil se na jednu nohu (což bylo pro něho moc pohodlné).

„Za dávných a dávných časů byl celý svět, lidé, zvířata i samo slunce, zkrátka všecičko docela bílé. Bylo proto moc obtížné rozeznat na první pohled, co je živý tvor, co strom či kámen. Až jednoho krásného dne se v bílé džungli objevil podivuhodný muž. Právě proto byl tak neobvyklý, že na rozdíl od ostatních byl – barevný. Nikdo nevěděl, odkud jde a kam má namířeno, a on sám o tom ani slůvka neutrousil. Nesl s sebou na zádech několik měchů, vyrobených z pevné velbloudí kůže, a v každém měl nějakou barvu. V jednom zelenou, v druhém žlutou, i červenou a modrou měl, a také hnědou a

samozřejmě černou. Kudy krácel, těmi rozmanitými barvičkami vše okolo sebe natíral a maloval. Zpočátku byli všichni dost nedůvěřiví, také si nebyli jistí, zda jim ta nová móda nějak neublíží na zdraví, ale postupem času, když zjistili, jak je to ve skutečnosti, hrnuli se za tím divotvůrcem ze široka zdaleka. A tak se stalo, že se džungle i tráva zazelenaly, sluníčko dostalo zlatožlutou barvu, opičky hnědou do kožichu, i lidé si přišli tenkrát na své. Někteří zůstali pěkně bílí, jiní naopak ztmavli, nebo trochu zežloutli. Nikdo už o nikoho nezakopával a každý hned podle barvy poznal, s kým má tu čest.

Nejroztodivněji a nejkrásněji namaloval divotvůrce papoušky a motýly, snad proto, že měli křídla a mohli se rozletět do daleka a všude ukázat, jak moc jim to sluší a jak je to prima, když je svět barevný a ne jen bílý.

To se ví, také náš praotec čáp si zašel pro barvičku – jen se podívejte, jak báječně červený mám zobák, klapý klap, a jaké skvělé nožky.

Nu, ale jedno zvířátko přece jen o ničem nevěděl, protože tvrdě spalo. Ach ano, byla to zebra. Ta, kdyby mohla, spala by od rána do večera a zas od večera do rána. Však se jí ostatní zvířata kvůli tomu posmívala. Jenže ona na to nic nedbala a nic se nestyděla, že je takový spáč. Všichni už hýřili barvami a pochvalovali si, jak je to hned veselejší, když tu kohosi napadlo probudit i paní zebra. „Vstávej lenochu,“ volali na ni, „jinak zaspíš, co jindy nevidíš!“

„Co je, co se děje?“ polekala se zebra a hned vyskočila na rovné nohy. Myslela s, chuděrka, že snad džungle hoří, a chtěla se co nejrychleji spasit útekem. To, co kolem sebe potom spatřila, jen oči proloupla, bylo neuvěřitelné, mnohem víc než jakýkoliv požár.

„Utíkej, zebro, honem,“ popoháněli ji ostatní, „třeba na tebe také zbylo trochu barvy.“

Zebra se nerozmýšlela a pospíchala za tím divotvorným člověkem.

Ten se zamračil, zamyslel a pravil: „Víš, milá zebro, to bude těžká věc. Ne nadarmo se říká, kdo pozdě chodí, sám sobě škodí. Podívej, velbloudi měchy už mám prázdné, nezbyla v nich ani kapička.“

Zebra se smutně zadívala a viděla, že muž jí nelže. Začala natahovat moldánky a v duchu si spílat, že pro tu zadržetou zálibu ve spaní promarnila tak vynikající příležitost. Když tu se divotvorný muž krátce zasmál a zavolal: „Počkej, neplač, tuhle mi přece jen ještě něco zbylo. Ale nesmíš se zlobit, je to jen krapet černé barvy – tak akorát na několik pruhů.“

Zebra se potěšila a docela ráda vzala za vděk černou. Když bylo hotovo a zebra se prohlížela na hladině vody v jezírku, zdali jí dost sluší, rozloučil se náhle divotvorný malíř a bez jediného slůvka kamsi odešel. Prostě zmizel.

Pruhovaná zebra si pyšně vykračovala a pochvalovala si, že má skoro takové vzory na kožíšku jako například pan tygr. V tom vykřikl nějaký prostořeký pavián: „Jé, vždyť ty máš, zebro na sobě pyžamo!“

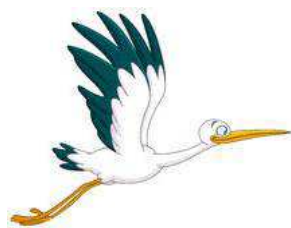
A všechna zvířátka se k němu přidala a začala se smát, až se za bříska chytala, a volala jednohlasně: „Pyžamo, zebra má pruhované pyžamo!“

Nu moc dobře po těle naší zebře nebylo, to je pravda. Jenže pak si na to zvykla, ba začala být na sebe pyšná.

„Heč, když mám pyžamo, mohu si spát kdy chci, kde chci a jak dlouho se mi líbí,“ řekla – a hned si také lehla. Poznala, že v takovém oblečení je jí mnohem, mnohem příjemněji.

A tak to zůstalo až po naše časy.“

„Ach protáhl se konečně pan čáp, když pohádka skončila. „Nějak jsem se s tebou, malá zebro, zapovídal a zdržel se, klapý klap. Myslím, že je nejvyšší čas zvednout kotvy a vyhlédnout si pořádně vysoký komín na stavbu hnízda...Nuže, měj se, malá zebro!“ ...rozloučil se čáp nečekaně, roztáhl křídla jako na lodi plachty, vznesl se - a byl ten tam.

Malé zebře šla z toho vyprávění hlava kolem. Bylo toho doopravdy dost, na co se chtěla zeptat, jenže už nebylo koho. Když potom svůj nově získaný příběh vyprávěla tatínkovi, jen se jí vysmál: „To jsou jen takové hloupé čapí báchorky, přece bys jim nevěřila!“ řekl jí.

Když to vyprávěla mamince, ta se dokonce urazila: „Cože, já prý chodím v pyžamu! No, jen ať se mi ten klapálek postaví zase do cesty, já ho poženu,“ vyhrožovala.

Zakrátko přišel večer a padla tma i na výběh zeber v zoologické zahradě za vysokou, kamennou zdí. Malá zebra ležela na boku na hromádce voňavé, měkké slámy, hezky potichoučku a v teple a opakovala si jen pro sebe pohádku, kterou slyšela od čápa.

Ať si říká kdo chce, co chce, malé zebře se to povídání moc a moc líbilo. Už nebude muset u druhých zvířátek žadonit o pohádku. Vystačí si s tím, co zná.

Nad zoo vysvitla jasná hvězdička - ale v tu chvíli už spala i malá zebra. Krásně se jí spalo, možná i proto, že měla na sobě, jen a jen ona a její druhové a družky, v zahradě i v daleké Africe, a nikdo jiný na celíčském světě, slušivé pruhované, černobílé pyžamo.

„A to je konec?“ ptáte se. Pro tentokrát ano.

Pro nějakou další pohádku se vypravíme zase jindy, třeba do úplně jiné zoologické zahrady.

PRO ZASMÁNÍ

Stěžuje si kamarád kamarádovi: 🤔

„Představ si, včera ve tři hodiny v noci u mě zvonil souseď. Normálně přišel ve tři ráno a zazvonil! Já se tak lekl, že mi málem vypadla vrtačka z ruky,“

Z chvilku vyběhlo prase a žene si to ze dvora ven. Pan domácí ihned vystartuje za ním.

„Kampak to běžíte, pane souseďe?“

„Vím já ..!!! To se zeptejte toho prasete!“ 🤔

Doma lamentuje otec: „Vysvědčení sama trojka a čtyřka! Můžeš mi říct z čeho máš takovou radost?“

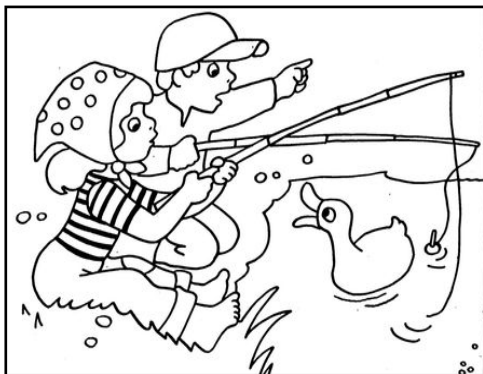
„Už jen jeden výprask a pak prázdniny.“ 🤔

Oční lékař se ptá pacientky: „A kdy jste začala šilhat?“

„Hned, jak naše dvojčata začala běhat.“

Nedělníček dětem

Najdi 8 rozdílů

!!! SOUTĚŽ !!!

DOPLŇOVAČKA O CENY:

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
S	S	S	S	S	S	S	S	S	S

1. podzemní místnost domu,
2. nevidomý,
3. cedník,
4. obyvatel lesa,
5. švestka,
6. d'ábel,
7. dětská nemoc,
8. severní část Ruska,
9. otisk nohy,
10. zápach.

Své odpovědi vhodte do krabičky „SOUTĚŽ“, v kostele, nebo zašlete emailem nas.nedelnicek@seznam.cz do neděle 29. července

Tajenka z minulé doplňovačky zní: „**KOPRETINA**“

Soutěže se zúčastnilo celkem 9 dětí. Z Dolního Benešova 7, ze Zábřehu 1, a 1 přespolní. V krabičce byly 2 odpovědi a 7 odpovědí přišlo na email.

Vylosovaní: Tereza Hartošová 3. třída – Dolní Benešov, **Erik Jordán** Dolní Benešov a **Erika Bartošková** 3. třída Dolní Benešov získávají jednotnou cenu – **Výlet s panem farářem**. Kam? To bude překvapením.

Výhercům blahopřejeme.

Rozpis úmyslů na mše svaté ve farnosti Dol. Benešov na červenec 2018

(Níže uvedené údaje jsou POUZE informativní, v daném období může dojít ke změnám!!!)

Den	Datum	Místo, čas	Úmysl	Pozn.
Po	2.7.	18.00	Za Herberta Volného, rodiče z obou stran, švagrovou, snachu ...	
Út	3.7.	6.30	Za živé a + farníky	
St	4.7.	18.00	Za Leo Golu, manželku a čtyři syny	
Čt	5.7.	7.00	Za nemocnou osobu	
Pá	6.7.	16.30	Za + Jana Vinárka – měsíční	
Pá	6.7.	Záb 18.00		
So	7.7.	7.00	Za + Elfridu Liebnerovou – měsíční	
Ne	8.7.	7.00		
Ne	8.7.	Záb 8.30	Za Leopolda Hošického, dvě manželky, děti, snachu a dva zetě	
Ne	8.7.	10.00	Na poděkování P.Bohu za 25 let spol. života, za boží ochranu ...	
Po	9.7.	18.00	Za + Olgu Duxovou – výroční	
Út	10.7.	6.30	Za živé a + farníky	
St	11.7.	18.00	Za Miloslava Vavroše, + manželku a dvoje + rodiče	
Čt	12.7.	18.00	Za + Jaroslava Frýzu, rodiče z obou stran a + příbuzenstvo	
So	14.7.	7.00	Za + Gertrudu Dzielovou – výroční	
Ne	15.7.	7.00	Za + manžela a + z rodiny Knoppovy a Jeremiasovy	
Ne	15.7.	Záb 8.30	Za Josefa Kramáře, dvoje rodiče a živou rodinu	
Ne	15.7.	10.00	Za + Bernarda Konopka (výroční), za + rodiče z obou stran ...	
Po	16.7.	18.00	Za Marii Postulkovou (ned.100 let), manžela, rodiče z obou str...	
Út	17.7.	6.30	Za živé a + farníky	
St	18.7.	18.00	Za Jana Krakovčíka, rodiče a všechny + z rodiny Štefkové	
Čt	19.7.	18.00	Za + rodiče Hoheiselovy, Kučerovy a dceru	
So	21.7.	7.00		
Ne	22.7.	7.00	Na daný úmysl za + osobu	
Ne	22.7.	Záb 8.30	Za Josefa Kozla, sourozence a dvoje rodiče	
Ne	22.7.	10.00	Za členy Živého růžence – A	
Po	23.7.	18.00		
Út	24.7.	9.00 Ostrava	Za živé a + farníky	
St	25.7.	18.00	Za Marii Pchálkovou, manžela, děti, snachy a zetě	
Čt	26.7.	18.00		
So	28.7.	11.00	Svatba	
So	28.7.	ČK 17.00	Za živé rodiny do boží ochrany	
Ne	29.7.	7.00	Za živé a + Anny z Dolního Benešova	
Ne	29.7.	Záb 8.30	Za Annu Hoheiselovou a duše v očistci	
Ne	29.7.	10.00	Za + Josefa Reschného, rodiče z obou stran, sourozence a + příb...	
Po	30.7.	18.00	Za Eduarda Ludvíka a rodiče	
Út	31.7.	6.30		
St	1.8.	18.00	Za Marii Drastíkovou, manžela, rodiče a sourozence	
Čt	2.8.	18.00	Za Karla Kalužu, syna, za živou a + rodinu	
Pá	3.8.	6.30		
Pá	3.8.	Záb 18.00	Za rodiče Pačkové, živou rodinu a duše v očistci	
So	4.8.	10.30	Svatba	
Ne	5.8.	7.00	Za dar zdraví, rodiče a sourozence	
Ne	5.8.	Záb 8.30	Za živé a + členy Živého růžence	
Ne	5.8.	10.00	Za živé a + farníky	

Poznámka: Kde byl úmysl textem delší, je jeho pokračování znázorněno třemi tečkami.

VI. ročník fotbalového utkání kněží proti chlapům z Kolovratu

**At' „ NEDĚLNÍČEK“ vnese do Vašich rodin příjemné,
pokojné a sváteční chvíle.**

Vydavatel:

Římskokatolická farnost Dolní Benešov, Nám. Cyprjána Lellka 74, Dolní Benešov 747 22

Připravuje pro vás „Tým Nedělníčku P. Mgr. Pavel Kuchař, farář, a Marie Ohřálková

email: nas.nedelniczek@seznam.cz ; webové stránky: <http://www.farnost-dolni-benesov.estranky.cz/>
vychází první neděle v měsíci za dobrovolný příspěvek.

Zapsáno do evidence periodického tisku ministerstva kultury pod číslem MK ČR E19917